

Тыл са градски стѣны.

Бѣто, таа врата се казъва: Вадрене капія.

Взорви слѣдъ мене и не дей запа многъ; когато сме пѣши, а щати казъва Едно по Едно за това що се чудиша толкува. Бла да слезнеме тадева въ нѣкой ханъ да оставиме конѣ-те; защото внетре нема таквїа ханове.

Има ли място зако-
нѣ-те одаци ваши?

Нема, пълно є.

Бла, Пенчо, да идемъ на грешна ханъ; нека слезнеме тѣка; въ тоа ханъ има място.

Дека ще тѣриме ка-
лабалък-атъ ни?

Одаци ваши гдѣ
ще ни дадешъ одал?

Бто ви одал, що є
подъ онъа сълбы, та
є празна, въ неа си тѣ-
рете сички калабалъци,
на ви и ключъ.

Яфта и не та тихъ
тис польешъ.

Яфти и порта онъ
мѣзете: Вадрене капи.

Яколъи катопи мѣ-
кеми хаски с поли· ота
еврѣскомеюа пези, си лѣ-
гшена просена діафт
опъ Фавмазесе тогоръ
Яс катавшмен ис канѣ
апафта та ханіа діа· н
афишмен та алога· діс
тѣ пареки ден еврѣскон
де тїафта діа та ало-
га мас ханіа.

Вхи топен діз· п
алогама с ондаци ваши

'Охі, то ханіа и не г
мато.

Бла, Пенчо, на пал
ис то андикріонъ ханъ
ас катавшмен еди· т
афто то ханіа ехи топо-

пъ на ваншмен та к
лабаликіа мас;

Одаци ваши, пъ ѡ
мас дъсис онда.

На онда, опъ и не
пекинин тип скалан,
кінос и не адюс, ис ас
тён валлете ола сас т
калабаликіа, на сас
то клиді.